

Angela:

“Je moet wel tegen vieze luchtjes kunnen”

Ze werkt als forensisch arts en komt daardoor op heel veel plekken die voor anderen gesloten blijven.

“Ik heb de mooiste baan van de wereld. Het is geen dag saai. Ik kom op heel veel plekken die anders gesloten blijven. Soms moet ik een dood persoon schouwen, maar veel vaker word ik opgeroepen bij een arrestant, aan wie ik medische hulp verleen. Ik werk samen met ontzettend leuke mensen en heb een zeer boeiende patiëntengroep. Ik zou geen andere baan willen.

Ik werk nu twee jaar als forensisch arts en gemeentelijk lijkschouwer bij de GGD. Dat is geen kleine meisjesdroom; op de middelbare school vond ik biologie intrigerend. Het gedeelte over het menselijk lichaam dan, dat over de plantjes vond ik saai. Ik ging geneeskunde studeren en was tweeëntwintig jaar toen ik co-schappen ging lopen. Hiervoor word je ingedeeld, maar mijn leukste stage regelde ik zelf bij de forensische geneeskunde afdeling van de GGD. Ik was altijd al geboeid door tv-series als *Medical detective* en later *CSI* en wilde zien hoe het er in de praktijk aan toe ging. Veel mensen verwarren lijkschouwen met het beroep van forensisch patholoog. Ik doe alleen het uitwendige onderzoek, de patholoog snijdt. Ik word opgeroepen als iemand aan een niet-natuurlijke dood is overleden of als daar twijfel over bestaat. Dus ongelukken, zelfdodingen, euthanasie, maar ook mensen die dood in hun huis worden gevonden. Ik kijk nooit alleen naar het slachtoffer, maar ook in het huis of er aanwijzingen zijn voor de dood. Liggen er medicijnen, bijvoorbeeld hiv-medicatie of bloeddrukmedicijnen? Ik onderzoek het lichaam op verdachte dingen, zoals blauwe plekken of andere tekenen van geweld. Dit werk kan heel vies zijn. De ontbinding van een menselijk lichaam gaat snel. Na een paar dagen word je al groen en

zwel je op. Soms krijgt een lichaam blaren waar zwart vocht uitloopt zodra je ze aanraakt. Je moet geen smetvrees hebben en tegen vieze luchtjes kunnen. Ik werk met een mondkapje en als het erg stinkt, smeer ik eucalyptuszalf onder mijn neus, maar meestal heeft de politie de ramen al opengezet om te luchten. Ik ben opgeleid om mensen beter te maken, maar dood hoort bij het leven. Op het moment dat ik bij een schouw kom, kan ik niets meer voor die persoon betekenen. Arrestanten zijn vaak boos op de politie. Ik probeer ze af te leiden van datgene waarvoor ze daar zitten. De politie heeft pepperspray of een knuppel, ik heb niets, dus probeer ik altijd zo te zitten dat ik niet in een hoek geduwd kan worden. Laatst weigerde ik iemand methadon, waarop diegene helemaal door het lint ging. Ik kon nog net wegspringen en de deur dichtgooien, die vervolgens een paar centimeter van zijn plek kwam.

Ik werk tweeëndertig uur, maar doordat er geen enkele regelmaat in mijn uren zit voelen ze zwaarder dan een kantoorbaan. Als ik een nachtdienst heb gehad, ben ik de volgende avond vaak te moe om iets actiefs te doen. Het legt een enorme druk op mijn privé-leven, maar ik heb twee opties: ik accepteer de werktijden en heb het leukste werk dat er is of ik zoek een andere baan. Mijn vriend zie ik in de uren die over blijven. En als het rustig is tijdens een dienst, kan ik tussendoor langswippen met de kans dat ik elk moment word opgeroepen. Ik heb veel vrienden die als arts werken en er is een soort wederzijds begrip dat we niet altijd aanwezig zijn op elkaars verjaardagen. Als ik er dan ben, zorgt mijn werk wel altijd voor genoeg gesprekstof. Na een avondje met mij zit je vol verhalen.”

Tekst: Suzanne Bodegraven. Foto: Wout Jan Balhuizen. Visagie: Franceen Denbow. Meer info: www.csi.dokter.nl.